

Rom Molemaker

UIT DE SCHADUW

Over liefde en haat

en wat dat met iemand kan doen

Dit boek kan gekozen worden door de Jonge Jury 2016
www.jongejury.nl

Omslag: Sproud, Haarlem
Pentekening binnenwerk ©: Lian_2011 Fotolia

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen,
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

© Rom Molemaker, 2014
ISBN e-boek 9789025112653

PROLOOG

Hij weet nog niet wat hij met haar gaat doen, maar het is niet erg om daar eens een tijdje over na te denken. En hij moet ervoor zorgen dat zijn woede niet de baas over hem wordt.

Die is te sterk, te groot, en veroorzaakt chaos in zijn hoofd. Hij moet de tijd nemen.

Hij ligt ruggelings op zijn bed, en staart omhoog, naar niets. Ze vindt hem de moeite niet waard, maar wat vindt hij zelf? Hij klemt zijn kiezen zo hard op elkaar dat zijn kaken er pijn van doen. De pijn van jaren door zoveel mensen afgewezen te zijn.

Eerst moet hij de gedachte dat hij niets waard is overwinnen.

Zweetdruppels glijden langs zijn wenkbrauwen over de zijkanten van zijn hoofd omlaag.

Hij veegt met de rug van zijn hand over zijn natte voorhoofd en beweegt onrustig. Zijn bed kraakt. Die arrogante bitch heeft niet het recht om hem zo van zich af te duwen, zo te vernederen. Er is niets mis met hem, dat speelt door zijn hoofd: er is niets mis met me, niets.

Boven hem loopt iemand heen en weer, denkt hij. Zachtjes, voorzichtig. Hij likt zijn lippen en proeft het zoute zweet.

Hij droomt met wijd open ogen over haar. Hij droomt haar vlakbij, hij droomt haar lippen van elkaar, hij droomt, steeds onrustiger wordend, haar de kleren van het lijf.

Zijn dromen zijn bedrog, dat weet hij. Ze heeft hem de harde werkelijkheid allang duidelijk gemaakt.

Maar ze heeft verdomme het recht niet!

Hij moet haar zwakke plek vinden. Als hij haar niet kan krijgen wil hij haar raken, hard.

Haar zwakke plek.

Hij staart naar de versleten gordijnen voor het raam. Hij heeft ze zoals altijd dicht, omdat hij niet wil dat mensen bij hem naar binnen kijken. Mensen kijken graag naar losers. Met een scheef oog, maar ze kijken wel, en ze zijn blij dat ze zelf niet zo zijn.

Hij moet tegen zichzelf blijven zeggen dat het niet klopt, dat hij geen loser is. Ze hebben hem zo gemaakt. Ze hebben hem uitgelachen, weggedaan, als een vuilniszak aan de stoep gezet. Zo is het gegaan, zo lang als hij zich kan herinneren. En nu gaat hij eindelijk iets terugdoen. Ze is er, boven hem. Hij heeft haar horen thuiskomen. Ze is de trap op gegaan, hij heeft haar kamerdeur gehoord. Zachtjes, voorzichtig. Weer likt hij zijn lippen.

Ze doet altijd zachtjes. Ze wil niet dat hij haar hoort. Ze wil buiten beeld blijven. Maar zijn gehoor is scherp en hij heeft haar gehoord. Hij weet haar, hij voelt haar. Hij kijkt naar het plafond en stelt zich voor hoe ze zich uitkleedt, alsof er een film voor hem wordt afgespeeld. Ze loopt op blote voeten heen en weer, hangt haar kleren op en legt haar spullen voor de volgende dag klaar voor ze in bed stapt.

En dan vindt hij hem: haar zwakke plek.

Zijn handen glijden over de matras, alsof hij de buit al binnen heeft. Ze volgen in zijn gedachten de gladde, glanzende rondingen. Hij voelt het zachte trillen onder zijn aanraking.

Dan gaat hij rechtop zitten, pakt de joint van het tafeltje naast zijn bed en steekt hem aan met de aansteker die ernaast ligt.

Hij ademt de ruimte diep in - the sky is the limit - en in zijn hoofd vormt zich een plan. Zijn woede maakt plaats voor tevredenheid. Hij glimlacht.

De wereld om me heen had net zo goed helemaal leeg kunnen zijn. Eigenlijk was dat ook zo.

Het kwam door het weer.

Het was al meer dan drie weken geleden dat de zon had gescheenen, al was het maar een kwartiertje. Elke dag dezelfde grijze lucht, waar niets doorheen kwam. Sommige dagen regende het uren achter elkaar en dan weer was het alleen maar miezerig chagrijn.

Ik zat op een bankje aan de rand van de Grote Markt, met achter me het gemeentehuis en voor me de toren van de Grote Kerk. Het was nevelig, net zo nevelig als het in mijn hoofd was. Koud, net zo koud als in mijn gedachten.

Ik keek de rij gevels langs van de gebouwen aan de rand van het plein. Oude, statige huizen waarin bij allemaal op de begane grond een winkel of een restaurant was gevestigd.

In restaurants zitten meestal mensen voor hun plezier. Mensen met een afspraak om samen met iemand te gaan eten en het gezellig met elkaar te hebben. Ik was er zonet langs gelopen en zag ze zitten aan de tafeltjes met hun sfeervolle verlichting, met de glazen wijn en de borden met eten. Het glas van de ramen was zo dik dat ik er nooit bij zou kunnen komen.

Boven die restaurants waren de gevels allemaal verschillend, zoals dat vaak is in het centrum van een stad met geschiedenis. Rechthoekig, trapvormig, of in de vorm van een omgekeerde vaas, en allemaal met goed onderhouden daklijsten. De klok van de kerktoeren wees kwart voor vijf.

Mensen liepen of fietsten langs me heen, terwijl ik daar ineengedoken op het bankje zat. Ze letten niet op me. De wereld om me heen had net zo goed helemaal leeg kunnen zijn.

Eigenlijk was dat ook zo.

Ik deed mijn ogen dicht en zag de gangen van school voor me. Ze

waren vol en leeg tegelijk. Ze waren vol met leerlingen, jongens en meiden, en ze waren leeg omdat er niemand was die zich met me bemoeide.

Ik zei wel eens tegen mezelf dat ik er geen probleem van moest maken, en dat wel meer mensen alleen waren. Dat die heus niet allemaal ongelukkig waren, niet alleen maar. Dat hielp bijna nooit.

Ga erheen, zei ik dan tegen mezelf, als ik zag hoe anderen met elkaar omgingen, hoeveel lol ze hadden. Doe mee. Wat voor ergs kan er gebeuren?

Ze konden zich omdraaien en weglopen, doen alsof ik niet bestond. Dat was het erge wat er kon gebeuren. Dat was wat er zo goed als zeker zou gebeuren, en het was erg genoeg.

Ik dacht aan thuis. Nou, daar werd ik ook niet blij van. Daar was het heel vaak leeg en stil. Heel erg stil sinds de dag dat mijn vader verongelukte, vier jaar geleden, toen ik in groep acht zat.

Toen hij door toedoen van een te haastige automobilist verongelukte, hadden we op school sportdag. De groepen zes, zeven en acht gingen met de fiets naar de atletiekbaan. We waren juist verdeeld in clubjes van ongeveer tien kinderen, onder toezicht van een leerkracht of een ouder. We stonden op het punt om te vertrekken toen de directeur naar ons groepje toe kwam met een deels bezorgde, deel besluiteloze blik in zijn ogen.

‘Nella, kom je even mee?’ zei hij. Ik begreep het niet, maar het zag eruit of hij iets ergs had gedaan, of meegemaakt.

‘Hou vast.’ Ik gaf mijn fiets aan Liesbeth, die naast me stond, maar de directeur schudde zijn hoofd.

‘Neem maar mee,’ zei hij. Hij bleef bij ons staan, terwijl ik met moeite mijn fiets tussen de anderen vandaan wurmde. Nee, ik begreep het niet, niemand begreep het. Ik liep achter hem aan, naar de deur, zette mijn fiets tegen de muur en ging naar binnen. Hij deed de deur dicht en het zonlicht verdween achter mijn rug.

In het kantoor van de directeur zat mijn moeder. Ze was onbegrijp-

pelijk veel kleiner dan anders en ze keek me aan met de blik van iemand die iets niet wil, maar het toch moet. Ze zei mijn naam, op een toon alsof ze iets wilde vragen. Mijn naam, meer niet. Met zekerheid wist ik, met al mijn vrolijke en onbezorgde twaalf jaar, dat niet alleen de sportdag voor mij niet doorging, maar dat dat niets was vergeleken bij wat ik nu te horen zou krijgen. Ik wilde ervoor weglopen, maar dat kon niet. Ik keek mijn moeder aan en bleef onbeweeglijk staan, hulpeloos wachtend op de klap die zou vallen.

Sinds die dag was het huis leger geworden. Mijn moeder was zes dagen per week aan het werk in de boekwinkel, waar ze tot dan toe alleen op dinsdag en op donderdag had gewerkt, en daardoor was ik vaak alleen thuis als ik niet op school was.

Soms, vooral in het begin, dacht ik dat mijn vader er nog was, met zijn vrolijke stem en de geur van de eau de toilette die zo bij hem hoorde. Dan dacht ik dat hij de keuken in kwam, als ik een deur hoorde dichtvallen, bij de burens bijvoorbeeld.

Of ik hoorde hem, 's avonds, als ik in bed lag. Dan hoorde ik zijn stem, en dan was het de televisie.

Een tijd lang hadden mijn moeder en ik het vaak over hem gehad, maar dat was zonder dat we er erg in hadden steeds minder geworden en nu gebeurde dat bijna nooit meer. Ze trok zich steeds meer in haar eigen leven terug, en voor mij zat er niets anders op dan dat ook te doen. Mijn vader was weg en hij kwam niet terug. Mijn leven was stukje bij beetje stiller en leger geworden, tot ik een eenzaam eilandje was in de grote zee.

Wat ik deed, was tegen hem praten, zodat het leek of hij er nog was. En dan bedacht ik dat hij antwoord gaf. Dat we gesprekken voerden, alleen hij en ik. Als ik in bed lag was hij een schim tegen de donkere schaduwen in de hoek van mijn kamer.

'Ik ben hier, papa.'

'Ja, liefje, dat zie ik.'

'Wil je niet op de rand van mijn bed komen zitten?'

‘Als je je ogen dicht doet, kan dat wel.’

‘Goed, papa.’

.....

‘Ik heb mijn ogen dicht.’

.....

‘Ben je er?’

‘Ja, liefje, ik ben er.’

En dan vertelde ik over school, over de meester die extra aardig voor me was en over de kinderen van de klas. Geen erg spannende dingen, niets bijzonders, maar gewone dingetjes, net als anders.

Ik huiverde en kroop nog meer in elkaar. Ik wilde eruitzien als iemand die niemand bij zich in de buurt wilde hebben, als een bescherming tegen vragen die gesteld zouden kunnen worden. Wat ik hier deed bijvoorbeeld, waarom ik hier alleen maar zat, wie ik was. Terwijl ik aan de andere kant ook verlangde naar die vragen. Maar dat verlangen was een stuk minder sterk dan mijn onzekerheid.

Ik haalde een blocnootje en een potlood uit mijn jaszak, blies even mijn koude handen een beetje warmer en begon te schrijven.

Het was een plan. Een plan dat heel nauwkeurig uitgewerkt moest worden, tot in alle details bedacht en genoteerd. Alles moest kloppen, zodat het in één keer goed zou gaan. Elke mogelijkheid tot mislukken moest vermeden worden. De plek moest ik bedenken, de manier waarop ik het zou doen en het juiste moment.

Het was niet het eerste plan dat ik maakte, ik had dat al eerder gedaan. De eerste keer had ik de spoorbrug over het kanaal uitgekozen, met het fietspad ernaast. Daarna was het de spoorlijn zelf. De derde keer zag ik de spijlen van het hek op de overloop voor me, boven het donkere trapgat.

Ik had alles zo nauwkeurig mogelijk opgeschreven, maar verder kwam ik niet. Ik had mijn plannen nooit uitgevoerd, omdat ik het niet durfde. Nog niet, dacht ik dan. En, eerlijk gezegd, maakte ik

deze plannen vooral om het maken van de plannen zelf. Om mezelf treurig en zielig te vinden als ik ze nalas.

Deze keer dacht ik aan de medicijnen die mijn moeder slikte om rustig te blijven en te kunnen slapen.

Ik stopte het blocnootje weer in mijn zak. Eerst maar eens het medicijnkastje thuis goed van binnen bekijken. Ik rilde en keek de Grote Markt rond. Het was bijna donker en de mist was dichter geworden. Ik bedacht dat ik nog niet eerder zo eenzaam was geweest.

Het kwam door het weer, vast.

Daar was ik niet belangrijk genoeg voor.
Wie pest er nou muizen?

De hal van het schoolgebouw was enorm, en vol met leerlingen en lawaai. Het was een gevaarlijke plek, maar ik moest erdoorheen als ik naar buiten wilde. Dit was het leger van de vijand en ik moest er alles aan doen om niet op te vallen. Dus maakte ik me onzichtbaar en schoof, zo dicht mogelijk langs de muur, in de richting van de grote lichte ramen. Er klonken flarden van gesprekken om me heen. Losse zinnen, gelach, het maakte me duizelig en ik voelde een hoofdpijn opkomen.

‘Mijn moeder is wel lief, maar ze doet gewoon stom.’

‘Hij is zo’n lekker ding, echt!’

‘... niet doen, geef hier, doe niet zo flauw.’

‘Wiskunde?’

‘... debiel die gast, jongen, debíél!’

Er was niemand die op me lette. Nella Westermoor was er helemaal niet. Ook als ik iemand iets opzij moest duwen om erlangs te kunnen - een enkele keer was dat onvermijdelijk - werd er niet gereageerd. Ik was niet aanwezig.

Buiten, op het schoolplein, was ruimte. Daar zou het makkelijk ademen zijn. Maar buiten was nog ver. Toen ik bij de ramen was aangekomen, was het naar de deur nog een meter of vijftien, ik was op de helft.

En toen stond ik opeens oog in oog met Amber Balk. Ik had met haar in de brugklas gezeten, maar daarna was ze om de een of andere reden in een andere klas geplaatst, iets wat ik nooit erg had gevonden. Amber Balk was een van die cheerleaderachtige meiden waar jongens kwijlend achteraan liepen. Ze stond recht op haar sterke benen en droeg haar donkere haar los. Uitdagend, onkwetsbaar en arrogant. Als ze ergens binnenkwam wist iedereen dat ze er was.

Heel anders dan ik: Nella, door niemand opgemerkt. Ik had net zo goed Nulla kunnen heten.

Dat dacht ik wel eens.

‘Nella.’ Amber keek me aan. ‘Elke keer als ik jou per ongeluk zie, moet ik aan een muis denken. Hoe zou dat toch komen?’ De twee jongens die bij haar stonden, grinnikten toen ze dat zei. Als Amber iets zei wat grappig bedoeld was moest je daar als jongen om lachen. Je wist maar nooit wat het opleverde. Misschien mocht je dan, ergens in een donker hoekje, met haar zoenen en aan haar borsten zitten. Nou, dan wilde je wel even lachen, als jongen.

‘Geen idee,’ mompelde ik, terwijl ik verder schoof, bij Amber vandaan. Ik gebruikte mijn eenzaamheid en mijn onzichtbaarheid als wapen tegen de ergste pesterijen, en ook deze keer werkte het. De belangstelling voor mij was direct weg, alsof ik niet was langs gekomen. Nee, echt keihard gepest werd ik niet. Daar was ik niet belangrijk genoeg voor. Wie pest er nou muizen?

Eindelijk was ik bij de deur en ik glipte naar buiten, uit de drukte vandaan. Ik ademde diep in en uit en keek rond over het plein. Hier en daar stonden groepjes leerlingen, maar er was ruimte. Zonder dat ik er echt bij nadacht ging ik langs de rand van het plein naar het hek bij de straat. Daar was de drukte van elke dag, daar was de gewoonste zaak van de wereld. Ik leunde tegen het hek en keek naar de fietsers, de voetgangers en de auto’s. Het trok aan me en ik ging het hek door, het trottoir op. Ik keek opzij naar het schoolgebouw, als iemand die afscheid neemt, en ik liep weg, de straat in, en verder tot ik op de Grote Markt was, tot bij het bankje waar ik vaak zat. Ik noemde het ‘mijn lieve bankje’. Mijn eigen plek, weer of geen weer.

Om me heen kwamen en gingen allemaal mensen die al een plan hadden. Ik keek hen na en bedacht wat voor plannen dat zouden kunnen zijn. Die vrouw daar ging shoppen, want het was opruiming. Die ging een leuk jasje scoren, zo’n type was het wel. En die man aan de overkant, met dat snelle koffertje, was op weg naar

een vergadering. Die ging in een of ander kantoor de baas spelen. Of misschien ging hij een smak geld verdienen. Dat plan had hij al klaar, in zijn hoofd. De buschauffeur van lijn 2 ging de route van lijn 2 volgen: een eenvoudig plan.

Ik wist niet of iemand ook zag wat mijn plan was, ik dacht van niet. Ik keek naar de duiven, die een paar meter van me vandaan op zoek waren naar pitjes of kruimeltjes.

Ik kon ook een plan maken om weg te lopen, misschien durfde ik dat. Dan moest ik geld hebben, en een lijstje maken van wat ik mee moest nemen. Niet te veel, het moest in mijn rugtas kunnen. Het zou kunnen dat ik naar het buitenland ging, dus ik moest mijn paspoort meenemen. Het was twee jaar geleden dat ik mijn paspoort voor het laatst had gebruikt, toen ik met mijn moeder op vakantie ging naar Turkije, in een all inclusive resort. Een week. Het was wel lekker geweest, zonnig en warm, maar de herinnering eraan was weggezakt.

Ik maakte een lijstje in mijn blocnootje, plan nummer zoveel. Plannen maken hielp, omdat ik dan het idee had dat ik iets ging doen, al was het dan niet iets moois. Ik keek naar de woorden op het papier. Geld was het belangrijkste, dat moest eerst.

De letters dansten voor mijn ogen.

De duiven trippelden rond, hun kopjes bewogen met schokjes. Er lag niets op de stenen. Het leek of ze pikten alleen maar om te pikken. Stomme beesten.

Op dat moment moet Julie tevoorschijn zijn gekomen, zonder dat ik het in de gaten had. Ze stond in de ronde koepel van het portaal van de Grote Kerk en ze speelde viool. Het was een geluid dat totaal anders klonk dan de andere stadsgeluiden, maar toch had het even geduurd voor het tot me doordrong, alsof mijn ramen beslagen waren. Mijn hoofd ging als vanzelf langzaam omhoog en ik keek om me heen. Ergens in me werd iets geraakt, een snaar die ging trillen. Ik zocht de randen van het plein langs tot mijn blik bleef

hangen bij het kleine figuurtje aan de overkant. Iemand met lang haar. Een straatmuzikant, daar had je er meer van. Ik liep of fietste er altijd alleen maar langs en bleef nooit staan om te luisteren. Muziek deed me niet zoveel.

Maar deze keer gebeurde er iets, vanuit het kerkportaal aan de overkant. Ik stopte het blocnootje gedachteloos in mijn zak, stond op en stak langzaam het plein over, terwijl het geluid steeds duidelijker naar me toe kwam. Ik zag dat het een jonge vrouw was die daar stond te spelen.

Er waren heel wat mensen bij haar blijven staan. In een halve cirkel stonden ze om de violiste heen en er kwamen er nog meer. Ik bleef buiten de kring staan, zoals altijd.

Ze had haar ogen dicht. Natuurlijk wilde ze dat de mensen om haar heen geld in haar geopende vioolkoffer zouden gooien, maar terwijl ze speelde leek ze daar niet op te letten. Er was alleen maar haar muziek. Ik heb vaak teruggedacht aan die eerste keer dat ik Julie zag, en het is nog steeds moeilijk om te bedenken wat me zo raakte. Misschien was het de lichtval op haar haar. Misschien was het de manier waarop ze zich bewoog. Ik kon hoe dan ook mijn ogen niet van haar afhouden. Ik keek roerloos toe en luisterde, mijn handen in mijn zakken, zonder enig idee te hebben hoe lang het duurde. Daarnet, aan de andere kant van de Markt, was ik alleen maar met mezelf bezig, en nu werd ik aangeraakt door iets wat ik niet kon uitleggen. Ik keek naar haar en liet de muziek naar binnen komen. Ik kon me niet herinneren dat ik ooit zo door iets was vastgehouden en bleef staan, omdat ik geen andere plek kon bedenken om heen te gaan. Haar muziek klonk alsof iemand weemoedige, droevige dingen tegen me zei. Ik stond en staarde, de tranen prikten achter mijn ogen en het hield niet op.

Mensen klaptten voor haar toen ze stopte en ze knikte glimlachend. Er werd geld in de vioolkoffer gegooid en toen er geen muziek meer kwam ging iedereen weer op weg, naar iets of iemand. Ik was de enige die bleef staan.

De stadsgeluiden waren teruggekomen, maar het geluid van de viool speelde nog door mijn hoofd. Ik luisterde nooit naar dat soort muziek. Ik had altijd gedacht dat die niet voor mij was bedoeld. Ik had altijd gedacht dat muziek niet op mij lette.

Hij was nooit boos op me. Dat kon hij niet. Hoe kan iemand nou boos zijn op een bloem, zei hij.
Dat was onmogelijk.

De violiste had het geld in haar jaszak gedaan en legde haar viool in de koffer. Voorzichtig, alsof ze een kind naar bed bracht. Toen ze weer overeind kwam, zag ze iets wat haar niet beviel, ergens achter me. Ik keek om en ik zag dat het niet iets was, maar iemand. Er stond een jonge man van ongeveer dezelfde leeftijd als de violiste, iets ouder misschien. Hij maakte geen onprettige indruk op me. Hij droeg een kort en nogal versleten bruin leren jack met een omhoogstaande kraag, en een T-shirt eronder waarvan ik de tekst niet goed kon zien. Iets met GHOST. Een spijkerbroek met gaten op de knieën, en groezelige Nike-sportschoenen. Hij zag er slecht uit. Zijn haar piekte rond zijn hoofd en er lag een vage grijns op zijn gezicht. Met zijn handen in zijn zakken stond hij roerloos toe te kijken, en dat vond ze duidelijk niet fijn. Maar op hetzelfde moment zag ze mij staan. Ze kwam naar me toe, en zei: 'Dag.'
Ik schrok ervan. Ik was niet gewend dat iemand zomaar iets tegen me zei.

'Ik heb geen geld bij me,' zei ik. 'Sorry.' Het klonk nogal onhandig en het was niet eens wat ik wilde zeggen, maar ik wist niets anders. Ik was in mijn hoofd al bezig met teruggaan naar mijn treurige bankje bij het Stadhuis en nog verder, naar school.

'Vond je het mooi?' Ze wierp een schuine blik op de jongen die nog steeds was blijven staan.

Ik knikte. Ik vond het mooi, maar ik kon niet uitleggen waarom. Een gevoel kun je niet uitleggen.

'Hoe heet je?' Ze glimlachte.

'Nella.'

'Mooi, mooie naam. Ik ben Julie.' Ze voelde in haar jaszak en ik hoorde het geluid van rinkelend muntgeld.

'Heb je veel verdiend?' vroeg ik.

‘Mmm.’ Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Het gaat.’

‘Ja, nou.’ Ik zocht naar woorden, naar iets anders om te zeggen. Ze keek nog eens naar de jongen en toen naar de ramen van de *Brede Blik*, een restaurant op de hoek van de markt. ‘Ga anders even mee,’ zei ze, nogal haastig. ‘Iets drinken. Ik trakteer op iets warmes. Dat hebben we wel nodig.’

Mijn ogen werden groot, verbaasd door het onverwachte voorstel. ‘Och,’ zei ik. ‘Ik eh...’

‘Kom nou maar. Jij hebt geen geld bij je en ik heb net verdiend, dus.’

En voor ik het wist liep ik samen met iemand die ik niet kende naar het restaurant in plaats van dat ik terugging naar school, waar de pauze inmiddels al lang was afgelopen.

Er stond een bejaarde vrouw bij de deur. Ze wilde naar binnen, maar ze kon niet goed bij de deur omdat haar rollator in de weg stond. Julie mompelde ongeduldig en liep om de vrouw heen. Ze duwde de deur open en ging naar binnen. Achter haar ging de deur weer dicht terwijl de vrouw met haar rollator nog steeds buiten stond. Ik keek haar verbaasd na, hield toen de deur voor de bejaarde vrouw open en ging achter haar aan naar binnen. Julie zat al aan een tafeltje bij het raam.

‘Ze denken dat ze met een rollator overal voorrang hebben,’ zei ze. ‘Irritant.’ Toen keek ze, weer vriendelijk lachend, naar mij, en zei: ‘Kom erbij.’

Het was behaaglijk warm in het restaurant en niet druk. Ik ging bij haar aan het tafeltje zitten, al voelde ik me veel te zichtbaar op die plek. Ik had in een klaslokaal moeten zitten, Engels, maar dat durfde ik niet te zeggen. Ik draaide me zo ver mogelijk van het raam vandaan.

Ze trok haar handschoenen uit en wreef in haar handen. ‘Eigenlijk is het niet zo handig om buiten viool te spelen met deze temperatuur,’ zei ze. ‘Dat is niet goed voor mijn vingers en ook niet voor de viool.’

‘Maar je doet het toch,’ zei ik.

‘Ja, voor de euro’s natuurlijk.’

‘Willen jullie iets drinken?’ Er was een vrouw naar ons tafeltje gekomen. Ze glimlachte tegen Julie. ‘Goed verdiend vandaag?’ Ze kenden elkaar.

‘Ik ga zo dadelijk nog een keer.’ Julie glimlachte terug. ‘Als mijn handen weer warm zijn.’

‘Wat dacht je van warme chocolademelk?’ zei de vrouw.

‘Doe maar,’ zei Julie, en ik knikte.

‘Met slagroom?’

‘Tuurlijk.’

‘Komt eraan.’ De vrouw liep weg en Julie vroeg: ‘Wat doe jij zo in je eentje op straat?’

‘Niks.’ Ik haalde mijn schouders op. Iets in haar trok me aan, maar dat betekende niet dat ik haar meteen van alles ging vertellen.

‘Goed, hoor.’ Ze vroeg niet verder.

De bestelling werd gebracht, en ze lepelde een paar hapjes slagroom van haar schoteltje en dronk van haar chocolademelk. ‘Hè, lekker,’ zei ze. ‘Dat had ik net nodig.’

Ik keek naar haar. Ze was mooi, met zwart haar en donkere ogen. Ik werd een beetje treurig toen ik aan mijn eigen spiegelbeeld dacht. Ik vond mezelf bleek, onaantrekkelijk, niet iemand om lang naar te kijken.

‘Zit je nog op school?’ vroeg ze.

‘Momenteel niet,’ zei ik. Ik had het niet eens grappig bedoeld, maar ze schoot in de lach.

‘Grapjas.’

‘Speel je allang viool?’ vroeg ik.

‘Vanaf mijn zesde. Het is het enige wat ik kan.’

Dat begreep ik niet. ‘Hoe bedoel je? Je kunt toch wel meer dingen?’

‘O ja, natuurlijk. Fietsen, lezen, koken als het moet. Maar die dingen zijn niet belangrijk.’

‘Nou...’